

рік за роком уходять; мої ровесниці вже й діточками обсипались. а тут жди та слину пускай! Здається, коли сим разом не освідчить ся, то сама таки присилую його до сього. [стук у двері]. О, се він стукає — пізню гаразд. [В голос]: Прошу!

Входить Скорик.

Юля: А я пізнала, що се ви стукали, пане Скорик.

Скорик: Справді?

Юля: А вже-ж, час було навчити ся.

Скорик: Може-б ви попросили мене сісти? Я страшенно змучив ся

Юля: (підсуваючи крісло): Дуже мені жаль вас. Прошу. сідайте ось тут, коло мене.

Скорик: Дуже дякую (сїв). Який прекрасний вечір. чи не правда — коби хоч дощу не було.

Юля: У-гу! Коб-не було! (мовчанка).